

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **S. G.**
skazanego z art. 207 § 1 i. in k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 13 maja 2020 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt V Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ż.
z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

S. G. został skazany wyrokiem Sąd Rejonowego w Ż. z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), za to, że :

a) w okresie od nieustalonego bliżej dnia w 1996 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku w Ż., O. i C., znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobami najbliższymi - żoną K. G. i synem D. G. w ten sposób, że wszczynał awantury, w czasie których poniżał ich i ubliżał im słowami wulgarnymi i uważanymi powszechnie za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, nakazywał opuszczenie mieszkania, groził im pobiciem i pozbawieniem życia, K. G. szarpał, popychał, uderzał pięściami i kopał po całym ciele oraz rzucał w nią przedmiotami użytku domowego, zaś w nieustalonym bliżej

dniu w 2009 roku ugodził ją śrubokrętem w brzuch, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci urazu powłok jamy brzusznej pod postacią stłuczenia i krwiaka podskórnego, zaś D. G. uderzał pięściami i pasem po całym ciele, zaś w dniu 6 maja 2011 roku uderzył go w głowę kłamrą od pasa, czym spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy w okolicy potylicznej, a nadto w okresie od nieustalonego dnia w 1996 roku do dnia 31 stycznia 2015 roku w Ż., O. i C., znęcał się fizycznie i psychicznie nad osobą najbliższą - córką D. R. , wcześniej noszącą nazwisko G., w ten sposób, że w czasie wszczynanych awantur poniżał ją i ubliżał jej słowami wulgarnymi i uznawanymi powszechnie za obelżywe, groził jej pobiciem i pozbawieniem życia, popychał i szarpał za włosy, co stanowi przestępstwo z art. 207 § 1 k.k.; za czyn ten otrzymał karę 3 lat pozbawienia wolności;

b) w okresie od nieustalonego bliżej dnia w 1996 roku do 30 listopada 2016 roku w Ż., O. i C. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając wobec swojej żony K. G. przemocy w postaci przyciskania jej ciała do podłoża oraz przytrzymywania jej, w tym za głowę i włosy, oraz grożąc jej pozbawieniem życia, które to groźby wzbudzały w niej obawę, że zostaną spełnione, wielokrotnie – nie mniej niż 8 razy - doprowadził żonę do obcowania płciowego w postaci stosunków seksualnych dopochwowych oraz oralnych, co stanowi przestępstwo z art 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; za czyn ten Sąd wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

c) w okresie od nieustalonego bliżej dnia w 2004 roku do 24 czerwca 2008 roku w C., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, używając wobec swojej córki D. R. , noszącej wcześniej nazwisko G., przemocy w postaci przytrzymywania jej ciała, w tym przytrzymywania jej za głowę, wielokrotnie - nie mniej niż 5 razy, przy czym co najmniej dwukrotnie w okresie do 4 czerwca 2007 roku, kiedy to pokrzywdzona nie miała ukończonych 15 lat, doprowadził ją do obcowania płciowego w postaci stosunków seksualnych dopochwowych oraz oralnych, co stanowi przestępstwo, wypełniające dyspozycję z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; za czyn ten oskarżony otrzymał karę 6 lat pozbawienia wolności.

W miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności, Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę łączną w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, na poczet tej kary zaliczając okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 2 stycznia 2017 roku, godz. 18:25.

Ponadto, Sąd orzekł wobec oskarżonego S. G. środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi K. G. , D. R. i D. G. oraz w postaci zakazu zbliżania się przez oskarżonego do tych pokrzywdzonych na odległość mniejszą niż 25 metrów na okres 5 lat, a także środek kompensacyjny w postaci obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego D. G. kwoty 10 tys. złotych, zaś na rzecz pokrzywdzonych K. G. i D. R. kwot po 20 tys. złotych tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy.

Od wyroku Sądu Rejonowego apelacje złożyli: dwaj obrońcy oskarżonego, oskarżony osobiście oraz pełnomocnicy dwóch oskarżycieli posiłkowych.

Obrońca oskarżonego adw. M. W. zarzucił wyrokowi dowolność ustaleń odnośnie do winy oskarżonego (naruszenie art. 7 i 410 k.p.k.), wyjaśnienie wszystkich zaistniałych w sprawie okoliczności na niekorzyść oskarżonego (naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 Dyrektywy UE nr (...) z dnia 9 marca 2016 r.) oraz bezzasadne odrzucenie przez Sąd wniosków obrońcy (naruszenie art. 167 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k., art. 202 § 3 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k.). Wniósł przy tym o przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z opinii biegłego seksuologa oraz dowodów wnioskowanych przez obrońcę w treści wniosku z dnia 10 lipca 2018 r. oraz zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego.

Drugi z obrońców – adw. S. S. – zarzucił wyrokowi – odnośnie do przestępstwa znęcania się nad osobą najbliższą - niezasadne zastosowanie i objęcie dyspozycją art. 207 § 1 k.k. łącznie K. G., D. G. oraz D. R. w sytuacji, gdy czyn wyczerpujący dyspozycję tego przepisu winien zostać skonfrontowany z materiałem dowodowym w odniesieniu do każdego z pokrzywdzonych odrębnie i indywidualnie. Podniósł ponadto szereg zarzutów naruszenia prawa procesowego, jak również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które doprowadziły Sąd do błędnego uznania, że oskarżony znęcał się nad D. G. , D.R. i K. G. , oraz dopuścił się w stosunku do żony i córki zabronionych czynów seksualnych. Na tej podstawie

wniósł o uchylenie orzeczenia o karze łącznej i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. G. od wszystkich przypisanych mu czynów.

W osobiście złożonej apelacji od wyroku Sądu Rejonowego, S. G. oświadczył, że jest niewinny, a Sąd Rejonowy dokonał dowolnych ustaleń przeciwnej treści. Oskarżony w obszernej formie odniósł się też krytycznie do depozycji świadków, jak również wysnutych przez Sąd wniosków ze złożonych przez nich zeznań. W konkluzji S. G.. wniósł o uwzględnienie jego odwołania od wyroku w pełnym zakresie.

Pełnomocnik pokrzywdzonej K. G. zaskarżył wyrok Sądu I instancji na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej czynów popełnionych na szkodę pokrzywdzonej K. G. co do orzeczenia o karach jednostkowych i karze łącznej oraz środka karnym, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, prowadzący do naruszenia prawa materialnego – art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie dyrektyw wymiaru kary i środków karnych. Ewentualnie, zarzucił wyrokowi rażącą niewspółmierność kary i środka karnego zastosowanych wobec oskarżonego. Podnosząc powyższe, pełnomocnik pokrzywdzonej K. G. wniósł o podwyższenie oskarżonemu wymiaru kary jednostkowej za znęcanie się nad K. G. (pkt 1 a wyroku) do 5 lat pozbawienia wolności, a za stosowaną wobec niej przemoc seksualną (pkt 1 b wyroku) do lat 10 i wymierzenie kary łącznej na zasadzie kumulacji, tj. w wysokości 15 lat pozbawienia wolności. Ponadto, wniósł o zwiększenie wymiaru środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania przez oskarżonego do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 25 metrów z 5 do 15 lat.

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej D. R. skierowana została na niekorzyść oskarżonego w zakresie dotyczącym przestępstw popełnionych na szkodę pokrzywdzonej D. R. , w części odnoszącej się do orzeczenia o karze i środka karnym. Autor apelacji zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego S. G. kary jednostkowej w postaci 6 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. popełnione na szkodę D. G. , jak i w konsekwencji kary łącznej w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności orzeczonej na zasadzie asperacji oraz rażącą

niewspółmierność środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania przez oskarżonego do tej pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 25 metrów przez okres 5 lat, przy wymiarze których Sąd I instancji nie nadał należytego znaczenia okolicznościom obciążającym oskarżonego. Wskazując na powyższe zarzuty, pełnomocnik pokrzywdzonej D. R. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez podwyższenie oskarżonemu wymiaru kary jednostkowej pozbawienia wolności, orzeczonej za czyn popełniony na szkodę D. R. przypisany oskarżonemu w punkcie 1 lit. c wyroku do 8 lat pozbawienia wolności i w konsekwencji zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasady kumulacji, a także zwiększenie wymiaru środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania przez oskarżonego do pokrzywdzonej D. R. na odległość mniejszą niż 25 metrów z 5 do 15 lat.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony środkami odwoławczymi wyrok w ten sposób, że :

- a) uchylił rozstrzygnięcia zawarte w punkcie 2 i w punkcie 5;
- b) w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku w punktach 1a, 1b i 1c, S. G. w ramach czynu zarzuconego mu aktem oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia 1996 r. do 31 grudnia 2016 r. w Ż., O., C. i J. znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną K. G. w ten sposób, że ją uderzał pięściami, szarpał, popychał, kopał po całym ciele, rzucał w nią przedmiotami użytku domowego, znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spoczynek nocny, nakazywał opuszczenie mieszkania oraz groził pobiciem i pozbawieniem życia, a w bliżej nieustalonym dniu 2009 r. ugodził ją śrubokrętem w brzuch, powodując uraz powłok jamy brzusznej w postaci stłuczenia i krwiaka podskórnego, a nadto w Ż., O., C. i J. znęcał się fizycznie i psychicznie nad dziećmi: synem D. G. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 1996 r. do 31 grudnia 2016 r. i córką D. G. , obecnie R., w okresie od bliżej nieustalonego dnia 1998 r. do 31 stycznia 2015 r., w ten sposób, że używał wobec nich słów powszechnie uznanych za obelżywe, bił je i groził pobiciem, zakłócał spoczynek nocny, popychał, szarpał, a w dniu 6 maja 2011 r. uderzył syna D. metalową kłamrą od pasa w głowę, powodując stłuczenia okolicy głowy części potylicznej, a ponadto działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego

zamiaru, wielokrotnie doprowadził żonę K. G. i córkę D. G., obecnie R., do obcowania płciowego w ten sposób, że :

- w okresie od bliżej nieustalonego dnia 1996 r. do bliżej nieustalonego dnia listopada 2016 r. w Ż., O., C. i J., używając wobec żony przemocy w postaci przytrzymywania jej i przyciskania jej ciała do podłoża oraz używając gróźb pozbawienia jej życia, które wzbudziły w niej obawę spełnienia, doprowadził ją do obcowania płciowego w postaci stosunków dopochwowych i oralnych, zaś w przypadku córki D. G., obecnie R., w J., w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2004 r. do bliżej nieustalonego dnia czerwca 2008r., przy czym w okresie do 4 czerwca 2007 r., przed ukończeniem przez nią 15 lat, używając przemocy w postaci przytrzymywania jej, nie mniej niż pięć razy doprowadził ją do obcowania płciowego w postaci stosunków dopochwowych i oralnych, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstw z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art 197 § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k., art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go, zaś z mocy art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności;

c) czas trwania środka karnego orzeczonego w punkcie 3 sentencji zaskarżonego wyroku podwyższył z 5 do 15 lat;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego złożył obrońca S. G. , zaskarżając go w całości i stawiając zarzuty:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 202 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy samodzielnych ustaleń bez korzystania z opinii biegłego seksuologa w zakresie cech osobowości skazanego S. G. i zaniechanie przeprowadzenia kompleksowej opinii dotyczącej stanu zdrowia psychicznego skazanego z udziałem biegłego seksuologa i przyjęcie, że u oskarżonego nie zdiagnozowano pedofilii, a także, że problem z seksualnością oskarżonego nie był związany z preferencjami seksualnymi, podczas gdy, zgodnie z art. 202 § 3 k.p.k., udział biegłego seksuologa w badaniu stanu zdrowia psychicznego skazanego był obowiązkowy i nie wymagał wniosku biegłych psychiatrów, a skazanemu zarzucono

czyny z art. 200 § 1 k.k., art. 201 § 1 k.k. oraz art. 197 § 1 k.k., których miał się dopuścić kilkakrotnie na szkodę małoletniej córki i jednocześnie swojej żony, co skutkowało nienależytym i nieprawidłowym zweryfikowaniem stanu zdrowia psychicznego skazanego, a w konsekwencji przypisaniem skazanemu winy i odpowiedzialności karnej i utrzymaniem wadliwego wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), w zakresie czynu z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 § 1 k.k.;

- rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie sprawy i niedostrzeżenie, że Sąd pierwszej instancji nie skontrolował uchybienia procesowego w toku postępowania przygotowawczego, polegającego na zaniechaniu przesłuchania w dniu 4 stycznia 2017 r. pokrzywdzonych K. G. oraz D. R. w obecności biegłego psychologa, a także iż Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. błędnie zastosował przepis art. 192 k.p.k. w postanowieniu o powołaniu biegłej do zbadania w tym trybie stanu psychicznego świadków, ich zdolności postrzegania i odtwarzania postrzeżeń, a następnie zaniechanie przesłuchania K. G. oraz D. R. z udziałem biegłego psychologa w trakcie postępowania przed Sądem drugiej instancji, podczas gdy zachodziły wątpliwości co do stanu psychicznego pokrzywdzonych, a w szczególności z uwagi na ujawnione w toku postępowania okoliczności, a nadto biegła wydająca opinie dotyczące K. G. oraz D. R. nie brała udziału w czynnościach przesłuchania oraz w sposób nieuprawniony dokonała oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonych, podczas gdy, zgodnie z przepisem art. 192 § 2 k.p.k., udział biegłego psychologa w postępowaniu odnosi się wprost do tej konkretnej czynności procesowej, co skutkowało przyznaniem waloru wiarygodności złożonym przez pokrzywdzone depozycjom, a w konsekwencji przypisanie skazanemu sprawstwa opisywanych przez pokrzywdzone czynów;

- rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez zaniechanie należytego rozpoznania zarzutów sformułowanych w pkt 2 apelacji obrońcy adw. M. W. i w pkt 2 lit. e apelacji obrońcy adw. S. S. oraz przedstawionej w tej mierze argumentacji i przyjęcie, iż obrona nie wykazała, że

mają one znaczenie dla ustaleń sprawy oraz że są to okoliczności niezwiązane z przedmiotem oskarżenia, podczas gdy obrona wskazywała, iż przeprowadzenie dowodów dotyczy okoliczności w zakresie wiarygodności D. R. , sprawstwa zarzucanych skazanemu czynów oraz okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, które następnie Sąd pierwszej instancji oraz Sąd odwoławczy powołały jako przyczyny wiarygodności pokrzywdzonej w szczególności w zakresie twierdzeń dotyczących braku możliwości wyprowadzki, braku środków finansowych, co jest dozwolone zgodnie z art. 169 § 2 k.p.k., a także w zakresie wypełnienia przez skazanego znamienia „zależności”, o którym mowa w art. 207 § 1 k.k., a następnie uwzględnienie dowodów jedynie na niekorzyść skazanego, co skutkowało utrzymaniem w mocy wadliwego wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), w części obejmującej skazanie w zakresie czynu z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 § 1 k.k. na szkodę D. R. .

W petitum kasacji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania, a także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w całości oraz w tym samym zakresie wyroku Sądu Rejonowego w Ż. II Wydział Karny z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację Prokurator Rejonowy w Ż. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut kasacyjny – aby okazać się skuteczny – musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, a nie stanowić polemikę z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem Sądu II instancji.

Zarzut zaniechania przeprowadzenia kompleksowej opinii dotyczącej stanu zdrowia psychicznego skazanego z udziałem biegłego seksuologa był już rozpatrywany w postępowaniu przed Sądem II instancji, ponieważ podniesiono go

także w apelacji adw. S. S. . Sąd Okręgowy słusznie doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie nie wystąpiły podstawy do powołania biegłego seksuologa, aprobuując w tym zakresie rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego i odrzucając wniosek o przeprowadzenie odnośnego dowodu na rozprawie apelacyjnej. W tym miejscu trzeba podkreślić, że, wbrew twierdzeniom obrony, „wynikająca z przepisu art. 202 § 3 k.p.k. potrzeba powołania biegłego lekarza seksuologa aktualizuje się z chwilą, gdy ujawnią się wątpliwości co do zaburzenia preferencji seksualnych oskarżonego”. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 grudnia 2018 r., sygn. akt II KK 114/18). Wątpliwości tego rodzaju muszą się zrodzić po stronie organu procesowego, który wówczas powołuje biegłego lekarza seksuologa. Ani Sąd pierwszej, ani drugiej instancji, zapoznawszy się z materiałem dowodowym, nie powzięły wątpliwości co do prawidłowego ukształtowania preferencji seksualnych skazanego, stąd nie znalazły podstaw do skorzystania z dyspozycji art. 202 § 3 k.p.k. Dokonaną przez siebie ocenę zachowania S. G. wyczerpująco i przekonująco uzasadnił Sąd Odwoławczy na kartach 32-34 uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Drugi z zarzutów kasacyjnych w sposób bezpośredni odnosi się do czynności dokonanych w postępowaniu przygotowawczym – związanych z wydaniem opinii psychologicznej na temat pokrzywdzonych przez biegłą dr A. B. T. , która sporządziła ekspertyzę na podstawie akt postępowania – między innymi materiałów z przesłuchania K. G. i D. R. w dniu 17 stycznia 2017 r. w trybie art. 185c k.p.k. Przeprowadzenie tej czynności w ówczesnym stanie prawnym nie wymagało obecności psychologa. W żadnej ze złożonych na korzyść oskarżonego apelacji kwestia ta nie została podniesiona, nie mogła więc stanowić przedmiotu kontroli odwoławczej – której prawidłowość bada Sąd kasacyjny. Organ prowadzący postępowanie nie dostrzegł natomiast potrzeby, by, dokonując bezpośredniego przesłuchania pokrzywdzonych na rozprawie apelacyjnej, przeprowadzić tę czynność w obecności psychologa. Tym samym podniesiony przez skarżącego zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Co do kwestii oceny materiału dowodowego, zasadności odrzucenia wniosków dowodowych oraz rzetelności przeprowadzonej kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy, Sąd Najwyższy nie podziela krytycznej opinii skarżącego.

Sąd Odwoławczy wnikliwie rozpatrzył wniesione w sprawie apelacje, uzupełnił materiał dowodowy – dokonując ponownego przesłuchania pokrzywdzonych i właściwie umotywował, dlaczego nie uwzględnił wniosków złożonych przez obronę. Omówieniu środków odwoławczych, złożonych przez obrońców Sąd *ad quem* poświęcił aż 30 stron uzasadnienia wyroku, szczegółowo i klarownie odnosząc się do zarzutów podniesionych w środkach odwoławczych. Argumentacja skarżącego, nieusatysfakcjonowanego treścią zaskarżonego wyroku, nie znajduje więc potwierdzenia w faktach.

W świetle przeprowadzonych rozważań podniesione przez skarżącego zarzuty należało uznać za bezzasadne w stopniu oczywistym i niemogące doprowadzić do wydania orzeczenia kasatoryjnego. Wskazują one bowiem na nieistniejące usterki procesowe, tak naprawdę zmierzając do podważenia dokonanych przez Sąd, a niekorzystnych dla skazanego, ustaleń faktycznych.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.